

0

άνθρωπος είναι ένα ον που πεινάει. Πεινάει όμως για το Θεό. Πίσω από όλες τις πείνες της ζωής μας βρίσκεται ο Θεός. Κάθε πόθος είναι τελικά πόθος για Εκείνον.

Βέβαια δεν είναι μονάχα ο άνθρωπος ένα ον που πεινάει. Όλα όσα υπάρχουνε ζούνε “τρώγοντας”. Η δημιουργία ολόκληρη εξαρτάται από την τροφή. Η μοναδική όμως θέση του ανθρώπου μέσα στο σύμπαν βρίσκεται στο ότι μονάχα αυτός ευλογάει το Θεό για την τροφή και για τη ζωή που λαβαίνει από Εκείνον.

Μονάχα αυτός αποκρίνεται στην ευλογία του Θεού με τη δική του ευλογία. Το σημαντικό γεγονός γύρω από τη ζωή στο Παράδεισο είναι πως ο άνθρωπος ονομάζει τα πράγματα. Μόλις δημιουργηθήκανε τα ζώα για να μη μείνει ο Αδάμ

ασυντρόφευτος, ο Θεός τα πηγαίνει στον Αδάμ για να τα ονοματίσει. “Καὶ πᾶν ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ”.

Στη Βίβλο ένα όνομα είναι κάτι αμέτρητα περισσότερο από ένα μέσο για να διακρίνουμε ένα πράγμα από ένα άλλο πράγμα. Στη Βίβλο ένα όνομα φανερώνει την ίδια την ουσία ενός πράγματος ή καλύτερα την ουσία του ως δώρου του Θεού. Το όνομα φανερώνει το νόημα και την αξία που του έδωσε ο Θεός, τη γνώση ότι προέρχεται από το Θεό και τη γνώση της θέσης του και της λειτουργίας του μέσα στον κόσμο που δημιούργησε ο Θεός.

Το όνομα ενός πράγματος, με άλλα λόγια, είναι η ευλογία που κάνουμε στο Θεό για το πράγμα αυτό και μέσα στο πράγμα αυτό. Και στη Βίβλο να ευλογήσεις το Θεό δεν είναι μια “θρησκευτική” ή μια “τελετουργική” πράξη, αλλά ο ίδιος ο τρόπος της ζωής. Ο Θεός ευλόγησε τον κόσμο, ευλόγησε τον άνθρωπο, ευλόγησε την έβδομη μέρα (δηλαδή τον καιρό), και αυτό σημαίνει πως όλα όσα υπάρχουνε ο Θεός τα γέμισε με την αγάπη Του και την αγαθότητα, όλα αυτά τα έκανε “καλὰ λίαν”. Όστε η μόνη φυσική (και όχι “υπερφυσική”) αντίδραση του ανθρώπου, στον οποίο ο Θεός έδωσε αυτόν τον ευλογημένο και αγιασμένο κόσμο, είναι να ευλογάει με τη σειρά του το Θεό, να Τον ευχαριστάει, να βλέπει τον κόσμο όπως ο Θεός τον βλέπει – και στην πράξη αυτή της ευγνωμοσύνης και της λατρείας, να γνωρίζει, να ονομάζει και να κατέχει τον κόσμο. Όλες οι λογικές, οι πνευματικές και οι υπόλοιπες ιδιότητες του ανθρώπου, που τον ξεχωρίζουνε από τα άλλα πλάσματα, έχουνε την εστία τους και βρίσκουνε την τελική πλήρωσή τους στην ικανότητα αυτή του ανθρώπου να ευλογάει το Θεό, να γνωρίζει, ας το πούμε έτσι, το νόημα της δίψας και της πείνας που αποτελούνε τη ζωή του. “Homo sapiens”, “homo faber” ...ναι, αλλά πριν από όλα “homo adorans”. Ο πρώτος, ο βασικός ορισμός του ανθρώπου είναι πως ο άνθρωπος είναι ο ιερέας. Στέκεται στο κέντρο του κόσμου και τον ενοποιεί με την πράξη του αυτή, δηλαδή ευλογώντας το Θεό, δεχόμενος συνάμα τον κόσμο από το Θεό και προσφέροντάς τον πίσω στο Θεό. Και γεμίζοντας με τούτη την ευχαριστία τον κόσμο, ο άνθρωπος μεταμορφώνει τη ζωή του που δέχεται από τον κόσμο, σε ζωή του Θεού, σε κοινωνία (communion).

Ο κόσμος δημιουργήθηκε ως “ύλη”, ως υλικό μιας ευχαριστίας που τα περιέχει όλα, και ο άνθρωπος δημιουργήθηκε ως ο ιερέας του κοσμικού αυτού μυστηρίου (sacrament). Οι άνθρωποι τα καταλαβαίνουνε όλα αυτά, αν όχι με τη λογική, τουλάχιστο με το ένστιχτό τους. Αιώνες κοσμικότητας (secularism) δεν μπορέσανε να μετασχηματίσουνε το φαγητό σε κάτι αυστηρά χρησιμοθηρικό. Το φαγητό εξακολουθούμε να το αντιμετωπίζουμε με σεβασμό. Ένα γεύμα εξακολουθεί να είναι μια τελετή – το στερνό “φυσικό μυστήριο” της οικογένειας και της φιλίας,

της ζωής που είναι κάτι παραπάνω από “φαγητό” και “πιτό”. Το φαγητό εξακολουθεί να είναι κάτι παραπάνω από μια διατήρηση των σωματικών λειτουργιών μας. Μπορεί ο κόσμος να μην καταλαβαίνει τι είναι αυτό το “κάτι παραπάνω”, έχει όμως ωστόσο την επιθυμία να το τελεί. Ο κόσμος εξακολουθεί να πεινάει και να διψάει για μυστηριακή ζωή.

π.Αλέξανδρος Σμέμαν

Η ζωή του κόσμου

Πηγή: imverias.blogspot.gr